

פרשת אחרי-קדושים

הנחה פרטית בלתי מוגה

בס"ד. התוועדות וא"ו תשרי ה'תשמ"ג.

איברים רבים בגוף אחד

בכל מעמד ומצב שישראל נמצאים, הן בזמן והן במקום, ואפילו בעבודת ה' - הרי "אב אחד לכולנה", כולם הם "חלק אלוהי ממעל ממש",

ודבר זה גובר על כל החילוקים שישנם בין אחד להשני - שעל-פי טבע רצה הקב"ה שיהיו חילוקים ביניהם, "אין דיעותיהן שוות" ו"אין פרצופיהם שוים",

ועד שנחלקים לעשרה סוגים כלליים - מ"ראשיכם" עד "שואב מימך";

ומובן שהעיקר גובר על הטפל, ועאכו"כ - על טפל דטפל.

והרי נשמה, בנוגע לאדם, מובן בפשטות שהיא העיקר לגבי הגוף; ועאכו"כ נשמה שהיא "חלק אלוהי ממעל ממש", שהנקודה שבה גוברת על כל העניינים שבהם יהודים מחולקים זה מזה, הן מצד הגוף והן מצד הנשמה - גוברת עליהם העובדה שכא"א מהנשמות הן "חלק אלוהי ממעל ממש".

הדבר מדגיש את ענין אחדות ישראל, כאמור, בכל מקום ובכל זמן ובכל מצב שיהיה.

ואעפ"כ, הרי הנשמה ירדה ונתלבשה בגוף גשמי, והוטלה אל העולם הזה הגשמי שאין תחתון למטה הימנו. אמנם הנשמה נצטווה שעלי להראות כל ענייני טוב וקדושה, ושעניינים אלו יהיו לא רק בכח אלא גם בפועל;

אבל ייתכן שישנם חלקי הנשמה שבהם הדבר אינו ניכר, ועאכו"כ - בחלקי הגוף.

ועד שיייתכן יותר מזה - שמצד העובדה ש"אין דיעותיהן שוות" ו"אין פרצופיהן שוות", יביא הדבר לא רק לכך שלא יהי ענין האחדות, אלא לענין של היפך האחדות, ענין הפירוד.

ולכן "כלל גדול בתורה" הוא הציווי "ואהבת לרעך כמוך", בתוספת ההדגשה שהאהבה צריכה להיות "כמוך".

וכמבואר בירושלמי: לכאורה, כיצד ניתן לדרוש דבר שכזה - ומובטחים אנו שיהודי יקיים זאת בשלימות ולאמיתות, ככל המצוות - והרי הלה הוא "רעך", ואילו כאן מדובר באדם עצמו, "כמוך"?

ובכן, הדבר מובן מהביאור בירושלמי, ששם נאמר שענין זה הוא בדוגמת גוף אחד שיש בו כמה וכמה איברים:

הגוף נברא באופן שיש בו ריבוי איברים וגידים וכו', ואעפ"כ שייכים הם יחד לאותו הגוף.

ומכך מובן, שאחדות ישראל אינה בגדר ענין נוסף, כלומר שהם אנשים נפרדים, ובנוסף לכך יש להם שייכות זה לזה;

אלא האחדות היא עצם מהותם. וכמובן מהמשל: העובדה שיד ימין ויד שמאל הן נפרדות - שכך הוא על-פי הטבע ועל-פי הבריאה - אינה תופסת מקום, החילוק ביניהם, לגבי העובדה ששתיהן חלקים של אותו גוף; עובדה זו גוברת על החילוק שביניהם.

פרשת אחרי-קדושים

ועד כדי כך ניכר הדבר ומובן בשכל הפשוט, שבנוגע לכל אבר - הן יד ימין, הן יד שמאל, וכל האיברים כולם - "הדם הוא הנפש": כולם מקבלים את חיותם על-ידי הדם הנמצא בכל איבר, שהיא נפש אותו איבר;

אותו הדם עצמו - כשהגוף הוא גוף בריא - מהלך בכל הגוף כולו, ואזי הוא גוף בריא, כשאיבריו אינם נפרדים ח"ו. כשאיבר אחד עם הדם שבתוכו נפרד משאר האיברים והדם שבתוכם - זהו סימן שהגוף הוא בהיפך ענין הבריאות והשלימות; סימן לבריאות ושלמות הוא כשהדם מהלך בכל הגוף כולו.

ולכן, כאמור, תפקידה של הנשמה הוא, שלא להסתפק בכך שבאמת לאמיתתו ישראל הם "גוי אחד בארץ, מבלי הבט על המעמד ומצב והמקום וכו'";

אלא על האדם לבטא זאת בגלוי, כך שהדבר יחדור בכל חלק של נשמתו, וכן בכל חלק של גופו - ואדרבה, שם הדבר נוגע עוד יותר, כיון ששם יש צורך לשלול פירוד גדול יותר מהפירוד שבנשמה,

ולכן שם נוגע יותר הענין שהדבר יהי דוקא בשלימותו.

ולכן, כאמור, "כלל גדול בתורה" הוא ענין זה ש"ואהבת לרעך" יהי דוקא "כמוך".

וכאמור, כפי שהתורה שבעל-פה מסבירה זאת - מכיון שאותו הגוף ואותו "הדם הוא הנפש" מחי את כל החלקים, הן יהודי זה, הן יהודי שני והן יהודי שלישי, וכל בני ישראל ובנות ישראל.

וענין זה צריך לחדור גם במחשבה, דיבור ומעשה שלו.

וכהמשך מאמר חכמינו ז"ל בזה: "ואידך" - כל התורה ומצוותי - "פירושא הוא", זהו פירוש שבו מתבטא ועל-ידו מודגש, ובגלוי, ענין זה - ש"רעך" הוא "כמוך", וכך אומרת "תורת אמת";

ויחד עם זאת היא "תורת חיים", הוראה בחיים.

